reowa ni mitme tuhhande seast tahhad ärra-tunda.

Hans. Kül ikka; emmale on pitkem ja terrawam perse, koldse jured perse ümber, te sed ised on mustohallid, pitkemad tiwad, a koldsed pitkemad jallad, leñnab ur kül-le, kui perse piddi temmale rasem olle a.

Peer. Kuida tedda keige parreminne paigale suab pañna?

Hans. Ons üks emma perres, wõtta hiljokeste näppo wahhele, panne puri sisse, ja warwad puri al; pista pu sisse üllest, ja wat sius, kui järrele laddutwad teised lendes ja murdes.

Peer. Peaks siis wahhest perrele ennam kui üks emma ollema?

Hans. On tedda ka mitto korda emma silmaga ollen nähnud, wahhest ka koim emma essimesse emmale ei te wanna emma mitte kurja, kui agga teisel po ge on;

on; ja jamsib enima, siis wenna emma lubbab perrele tedda ärramurda.

Peer. Kas liñno-miehhe nou aitab ka se jures?

Hans. Aitab ko, kui Jummal tahhab. Minna nägin teisto, kuidas neil pahh nidus ühhes ko us olli: wotsin teist emma, andsin teise perrele: mis ma andsin, jäi, tanno Jummalale neile!

Peer. Kuida siis se on, Hans, et ka ikka emmaks hiad, sedda, mis teised kunnigaks nimmetawad?

Hans. Emma ikka liñno-meestele illusam maenitseda.

Peer. Agga se, mis sul on liñnopu, teised kongiks kutsuwad.

Hans. Ei mitte, Janike, liñnopu ikka liñnokeste aedas petakse; Kong pañnakse püüdja-meestele ülles, suurte pude otsa, teise püüdma, kui nored perred ärra liñnawad:

)(2 wad: